



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1767**

**VD18 9011826X**

§. 47. Isnardus Patriarcha Antiochenus exauthoratur.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

Sæcul. XIV.  
A. C. 1319.

§. XLVII.

*Isnardus Patriarcha Antiochenus  
exauthoratur.*

Sup. 191.  
S. 28.

Rayn. 1319.  
n. 8.  
Bal. Misc.  
20.6. p. 445.

p. 448.

p. 451.

Inter illos, qui Lombardiæ turbas fovebant, erat quidam Præsul, in quo Papa Clemens V magnam posuerat fiduciam, nempe Isnardus Antiochiæ Patriarcha dictus, sedisque Ticinensis Administrator ex Ordine Prædicatorum. Partes Gibellinorum secutus Ticinum patriam suam a Guelforum partibus avertit: quod edoctus Papa Joannes in eum inquirere jussit duos Cardinales Guilielmum Presbyterum de S. Cyriaco, ac Bertrandum Diaconum de S. Maria in Equiriis. Inquisitionem finitam Cardinales ad Papam jam relaturi erant; cum is nova comperit facta: de quibus Isnardum accersitum ipse interrogans, testem produxit cursorem quendam interceptum una cum illius epistola. Ita convictus plurium criminum Isnardus jurare cogebatur se Romana e curia sine permisso Papæ non exiturum.

Verum quia purgare se non poterat, urgentibus conscientiae stimulis profana indutus veste clam aufugit sine Ordinis focio, sine libro precum horariarum vel liturgiæ sacræ. En præcipua, quorum argue-

arguebatur, crimina! In Italia, præsertim **Sæcul. XIV.**  
 Ticini ac per diocesim fautores **Eccl. A. C. 1319.**  
 clesie Romanæ crudeliter infectando se  
 reddidit affinem homicidiis, sacrilegiis,  
 incendiis, ac direptionibus. **p. 446.**  
 Speciatim, **p. 452.**  
 cum quoddam Ticinensis Ecclesie ca-  
 strum obsideret, in fronte copiarum ver-  
 fans, captum Sacerdotem Alquerinum  
 nomine videbat in templum duci. So-  
 lo imperio eum liberare a periculo mor-  
 tis poterat ac debebat ob immunitatem  
 templi, in quod is raptus fuerat. Ma-  
 nibus tamen, brachiis, ac pedibus viri cu-  
 tem detrahi, quanquam sat propinquus  
 erat, ut lamentantem audiret, ac denique  
 vitam misero auferri patiebatur. Qua  
 de re postmodo ex forma Juris interro-  
 gatus in responsis suis non sibi constitit,  
 ac pejeravit. In quibusdam Ecclesie  
 Ticinensis arcibus indulgebat coram se  
 clamantium verbis: *Moriantur Guelfi!*  
 Cum ejusdem sedis administrationem ac-  
 ciperet, Ecclesie Romanæ fautores  
 regebant urbem; in qua ortam postea se-  
 ditionem perosi cives aliqui dicebant spe-  
 randum esse auxilium Roberti Siciliae  
 Regis. Tum Isnardus pontificio ritu sa-  
 cris operans sermonem habuit; in quo  
 aiebat perimendos esse hujus spei autho-  
 res cunctos, seque absolutionem largiri  
 omnibus, qui eis malefacerent.

Papa

Sæcul. XIV.

A. C. 1320.

Rayn. 1320.

n. 19.

Vading.

1320. n. 7.

Et Regest.

n. 92.

Papa eum fugisse audiens contumacem declaravit ex formula, tandemque per sententiam decretoriam 30 Jul. 1319 scriptam exauthoratum Patriarchæ, Episcopi, Sacerdotis, & Clerici functione qualibet, quin etiam piorum cœtu exclusit. At Isnardus nulla iudicii hujus ratione habita Ticinum reversus Episcopi munia obire, ut antea, & ejusdem Ecclesiæ proventibus frui pergebat, Patriarchæ titulum semper adscribens sibi. Nec debuisse Papam, nec potuisse ita secum agere, sibi que haud observandam ejus sententiam esse perhibebat, adjungens dicta plura in illum injuriosa, & ad impugnandam summæ potestatis plenitudinem tendentia. Bertrandus Pojetus Cardinalis Presbyter de S. Marcellino Papæ Legatus in Italia hoc testatur in epistola ad Episcopos Astensem ac Novarinum, & ad Inquisitores Superioris Lombardiæ, quibus præcipit, ut Isnardum carceri addicant tanquam schismaticum ac suspectum de hæresi. Dabat 12 Oct. 1320: Legati vero munus acceperat 2 Junii eodem anno. Inquisitores tam bene partes implebant suas, ut ille paulo post captus bona sub custodia ad Papam mitteretur poenis meritis afficiendus. Sic jussus erat Joannes Beccarius Frater Minor, cui Legatus Ticinensis Ecclesiæ administrationem commiserat,

miserat, a Papa confirmatam per diploma 17 Augusti editum.

Sæcul. XIV.

A. C. 1320.

§. XLVIII.

*Ordo Montis Oliveti.*

Illa ætas novum Italiæ dedit Ordinem Religiosum. Senis agebat celeberrimus Juris civilis Doctor Joannes Ptolomæus nobili ortus genere. Quodam die cum publice fungi suo munere deberet, oculis repente captus SS. Virginis opem implorabat spondens, si voti compos fieret, se relictis bonis omnibus vitam reliquam ejus servitio consecraturum. Sanatus ommissa doctrina, ob quam ingens auditorum numerus confluxerat, quid sibi contigisset, retulit, ac de contemptu rerum fluxarum nervosum habuit sermonem. Ut promisso staret, in vili amictu egressus ex urbe locum, qui Mons Oliveti dicebatur, adiit cum duobus aliis nobilibus Viris Senensibus Patritio de Patritiis, & Ambrosio Piccolominio. Ibi condidere sacellum & cellulas; atque Joannes, qui nomen Bernardi sumpsit, huc bona donavit sua.

Ferrav. 22.

Aug.

Quia in dies novi adveniebant discipuli, quorundam invidia illos velut hæreticos detulit ad Papam Joannem: qui eos Avenionem ad se accivit. Cum ii, quos Bernardus miserat, Papæ totam